

AVA REID

TEORIE SNĚNÍ

PŘELOŽILA
JANA JAŠOVÁ

COO
BOO

Teorie snění

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Ava Reid

Teorie snění – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

AVA REID

TEORIE SNĚNÍ

COO
BOO

Přeložila Jana Jašová

A THEORY OF DREAMING

Copyright © 2025 by Ava Reid

This edition is published by arrangement with Sterling

Lord Literistic, Inc. and Andrew Nurnberg Associates Prague.

Cover art by Christin Engelberth

Translation © Jana Jašová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-4138-1

ISBN e-knihy 978-80-267-4131-2 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-4132-9 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-4121-3 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Jamesovi, znovu a vždycky.
A Antonii.*

Lásko má, odejdi teď se mnou
do paláce mého pod hladinou.
Pohřbený král tam čeká v rouše zlatém,
jeho příběh věčný všechny mate.

„KAMENNÁ ZAHRADA“

LAURENCE ARDOR, LORD Z LANDEVALE, 82 P. P.

LLYRIJSKÁ UNIVERZITA VE MĚSTĚ CAER-ISEL

pod vedením ctihodného děkana Fogg

FAKULTA ARCHITEKTURY

Ředitel – mistr Corbenic (*dříve*)

Barvy – karmínová a černá

Znak – jelen

Heslo – *Od bradu po kryptu*

FAKULTA HISTORIE

Ředitel – mistr Shanks

Barvy – černá a bílá

Znak – hermelín

Heslo – *Moudrost nad bohatstvím*

FAKULTA

VÝTVARNÝCH UMĚNÍ

Ředitel – mistr Beilock

Barvy – azurová a narcisová

Znak – mořská panna

Heslo – *Upředeno ze snů*

FAKULTA LITERATURY

Ředitel – mistr Gosse

Barvy – smaragdová a zlatá

Znak – drak

Heslo – *Inkoust je krví králů*

FAKULTA HUDBY

Ředitel – mistr Trimble

Barvy – fialová a stříbrná

Znak – labuť

Heslo – *Každý zvuk má ozvěnu*

SEDM SPÁČŮ Z LLYRU

Bard Aneurin

Perceval ab-Owain

Tristram Marlais

Gelert Bedwyn-Lawes

Robin Crother

Laurence Ardor, lord z Landevale

Emrys Myrddin

JEDNA

Je to zvláštní: když někdo žije dlouho ve společnosti stínů, připadá si bez nich, jako by mu něco chybělo. Jako by potřeboval tmu.

DENÍKY ANGHARAD MYRDDINOVÉ, 201 P. P.

UNIVERZITNÍ STUDENTI SI VZALI NA MUŠKU MYRDDINŮV ODKAZ

Dva studenti z Llyrijské univerzity předložili dokumenty, které podle jejich tvrzení dokazují, že autorství milovaného románu Angharad Emryse Myrddina je propracovaným dlouholetým konstruktem. Studenti prohlašují, že tento román ve skutečnosti napsala Angharad Myrddinová (rozená Blackmarová), manželka zesnulého Myrddina, a že spisovatel a jeho okolí se spikli, aby knihu publikovali pod jeho jménem a vydávali ji za jeho původní dílo.

Angharad je vysoce oceňovaným uměleckým dílem a součástí llyrijského literárního dědictví, jak dokládá i Myrddinovo nedávné uložení do Muzea Spáčů, které reflektuje význam jeho díla. Angharad, poprvé vydaná v roce 191, vypráví příběh mladé ženy, kterou svedl a poté věznil král kouzelných – krásný, leč děsivý chthonický bůh. Román se podle profesora literatury a myrddinovského badatele Cedrica Gosseho může pyšnit univerzální oblibou čtenářů a slavil úspěchy jak u kritiků, tak komerčně.

Na podporu svého tvrzení o skutečném autorství Angharad studenti předložili deník a sbírku dopisů patřící údajně Angharad Myrddinové. Podle nich tyto předměty nezvratně dokazují, že Myrddin není skutečným autorem románu. Redakce listu Times se exkluzivně dostala ke kopiím deníku i dopisů a momentálně je tým našich editorů podrobuje zkoumání. Poté jeho práci prověří naše redakční rada, a pokud bude pravost dokumentů ověřena, Times je bude moci zpřístupnit veřejnosti.

„Význam těchto dokumentů je zcela zásadní,“ vyjádřil se Gosse, který stojí v čele literární fakulty na Llyryjské univerzitě v Caer-Iselu. „Po většinu století byla osoba Emryse Myrddina zahalena závojem tajemství a záhad. Tyto dopisy nejenže umožňují poznat blíže okolnosti, za kterých Angharad vznikala a byla zveřejněna, ale také život a osobnost spisovatele samotného. Přiznávám se, že hořím nedočkavostí. Tohle je ten nejvíc vzrušující okamžik v mé akademické kariéře.“

Právník pověřený správou odkazu Emryse Myrddina Thomas Wetherell se ke kauze odmítl vyjádřit. Také Angharad Myrddinová rozhovor odmítla.

Redakce Timesů se spojila s jejím otcem Colinem Blackmarem, autorem „Snů Spícího krále“ a jedním z blízkých přátel Emryse Myrddina. Ten prohlásil, že dokumenty „jsou zcela nepochybně podvrh“, a uvedl, že v případě jejich zveřejnění bez váhání zahájí proti redakci soudní řízení.

Myrddinův dlouholetý vydavatel a šéfredaktor Greengough Publishing Kitteridge Marlowe jeho postoj sdílí.

„Ta tvrzení jsou nactiutrhácná a falešná,“ uvedl Marlowe v rozlíceném telefonátu, „a oni studenti nejsou nic jiného než oportunističtí potížísté. U všech světců, vždyť jedna z nich je žena a druhý je Argantán.“

Tuto informaci může redakce Timesů potvrdit: jedním z dvojice je studentka, první dívka přijatá na prestižní literární fakultu, a druhý, chlapec, je argantské národnosti.

Vzhledem k tomu, že dvanáct let trvající válka s Argantem stále pokračuje a její konec je v nedohlednu, Myrddinův posmrtně udělený status národního umělce mnozí vnímali jako nezbytný krok k posílení bojeschopnosti llyrijské armády a pozvednutí morálky jejích vojáků. V reakci na obavy, jak by uvedená zjištění mohla ovlivnit válečné úsilí, vydalo ministerstvo obrany Llyru krátké komuniké:

„Věříme našim kolegům z ministerstva kultury, že tato tvrzení pečlivě prošetří. K takovému šetření je však zapotřebí pracovat diskrétně a bez vměšování a ovlivňování veřejností. Pokud bude pravdivost dokumentů bezvýhradně potvrzena, ministerstvo obrany se rozhodne o dalším postupu.“

Zmíněné studenty, Euphemii Sayreovou a Prestona Hé-louryho, se redakci kontaktovat nepodařilo.

LLYRIJSKÉ TIMESY,
DVACÁTÝ TŘETÍ DEN ZIMY 238 P. P.

Effy snad ještě nikdy nebyla z pohledu na svoje jméno tak zkoprnělá. Vytiskněné černé na bílém vypadalo jako výtka. Jako varování.

„Fogg nám dal slovo.“ Preston sevřel v prstech okraj novin a zakryl jimi titulky článku. „Slíbil, že neprozradí *Timesům* naše jména.“

„Aspoň že zatím nikde nevylepili plakáty Hledá se,“ pronesla bezvýrazně Effy. *Zatím.*

Preston vydechl a složil noviny, aby je uklidil do brašny. Pak vtáhl dívku zpátky pod stříšku trafiky. Začínalo pršet.

V Caer-Iselu nebyly přestávky mezi deštěm nikdy dlouhé, ale Effy zatoužila, aby v sobě mraky zadržely vodu aspoň o chvílku déle. Takhle bude muset přes nádvoří utíkat a *stejně* přijde na výuku pozdě, s mokkými vlasy, udýchaná... rozhodně nezapůsobí tím brilantním prvním dojmem, v nějž doufala.

Preston si posunul brýle výš po kořeni nosu a přidržel si je tam – ten nervózní zvyk způsobil, že mu na pokožce zůstávala růžová otláčenina, která vypadala bolestivě a vydržela tam celé dny. Effy věděla, že kdyby pod stříškou měli víc místa, začal by přecházet sem tam.

Něžně ho uchopila za zápěstí a odtáhla mu ruku od obličeje. Když to udělala, podívala se na jeho hodinky. *Tři minuty.*

Preston zamrkal, náhle zpozorněl – jako by ho něco vytrhlo z drámy – a ozval se: „Musíme jít. Nechci, abys přišla pozdě.“

„Já vím.“ Effy se kousla do rtu a rozhlédla se po nádvoří. Socha zakladatele univerzity Siona Billowse byla pokrytá vrstvičkou námrazy, ale dešťové kapky na něj bubnovaly jako salva výstřelů a bílá krusta se už začínala drolit. „Dáš mi nějakou radu?“

„Máš profesora Tinmewa, že jo? Je to formalista, takže moc nečekej žádnou diskusi. Je to frontální výuka. Pokaždé za přednášku položí dvě otázky.“ V Prestonových očích se mihlo lehké pobavení. „Jednou mi dal za odevzdanou práci F za formu, ale A za obsah – průměrně z toho vyšlo C. Protože mám nakloněný rukopis.“

„To nevypadá na profesora, který by toleroval nedochvilnost.“

„Ne,“ souhlasil Preston, „ale před každou přednáškou kouří pod stříškou dýmku. Když sebou hodíš, stihneš to.“

Effy cítila, jak jí srdce překypuje náklonností. Vytáhla se na špičky a políbila Prestona na tvář.

„Děkuju,“ řekla. Pak si utáhla černou stuhu, kterou si svazovala vlasy, nadechla se, aby se obrnila, a rozběhla se mrazivým zimním deštěm přes nádvoří.

Hlavní budova fakulty literatury, nejprestižnější ze všech pěti fakult Llyrijské univerzity, byla honosná jako královský palác. Effy sice opustila svůj původní studijní obor, architekturu, bez lítosti, ale pořád dokázala ocenit propracované a okázalé stavební prvky téhle budovy. Ozdobné římsy byly vytesané do nejmenších detailů, s motivy zkroucených šlahounů vína, květin a tvářemi zelených mužů vykukujícími mezi listy. Některé konzoly už byly zvětřelé – což bylo pochopitelné, neboť škola už sto let vzdorovala špatnému počasí a dopadům války –, ale většina z nich byla pořád elegantní. Dveřní překlad zdobilo sedm kamenných draků s dlouhými šupinatými těly, stočenými jako lastury. Do překladu byla vyrytá jména Spáčů.

Bard Aneurin. Perceval ab-Owain. Tristram Marlais.

Gelert Bedwyn-Lawes. Robin Crother.

Laurence Ardor, lord z Landevale. Emrys Myrddin.

Při pohledu na poslední jméno Effy strnula uprostřed kroku. Prostoupil ji pocit nepatřičnosti, který jako by pokroutil a zašmodrchal samotnou její duši. Nejdřív přišel hněv, a to bylo snadné, po páteři jí stoupala horkost. To další, smutek, jako by ji vykuchalo. Cítila se úplně prázdná, jako mušle, kterou si znovu a znovu pohazují vlny, dokud ji úplně nevyhladí.

Najednou byla hrozně unavená.

Zavrtěla hlavou a z jejích vlhkých plavých vlasů se uvolnily kapičky vody. Nemůže myslet na Myrddina, ne teď, ani když

vstupuje do budovy, do které je vytesané jeho jméno. Nemůže si dovolit nechat se něčím rozptylovat, vystrašit. Tohle je její první den jako studentky literatury, a rozhodla se (se sebedůvěrou a odhodláním, které v sobě právě teď nějak nedokázala najít), že bude vynikající studentkou.

Být *schopná* nestačí. Musí být výjimečná. Musí dokázat, že tam patří, že na tohle studium není příliš rozmarná, plytká, domýšlivá. Musí to dokázat kvůli sobě, Angharad a všem ženám, které na literární fakultu přijmou příští rok. Děkan Fogg to slíbil.

Snažila se nemyslet na to, že děkan Fogg už jeden slib porušil. *Zmíněné studenty, Euphemii Sayreovou a Prestona Hélouryho...*

Zarputile si ty myšlenky vyhnala z hlavy. Pak strčila do otevřených dveří a poprvé vůbec překročila práh fakulty literatury.

Teplo v hale bylo okamžitou a vítanou úlevou, ačkoli Effy překvapilo a trochu vyděsilo, že halu našla prázdnou. Podívala se na hodiny. Čtvrt na tři, což znamená, že ostatní studenti literatury už sedí na místech. Žaludek se jí zhoupl. Otevřela brašnu a ještě jednou zkontrolovala svůj rozvrh. Pak se rozběhla chodbou k učebně, první vlevo.

LL101 Úvod do literatury: Učebna 113

Effy si byla *jistá*, že jde pozdě, že si hned první den udělá ostudu, ale měla Prestonovi víc věřit. Místa v učebně byla sice z větší části zaplněná, ale za pultíkem nikdo nestál. S ulehčením si dlouze vydechla.

Rychle se vydala uličkou nahoru, bradu zvednutou, očima hledala volné místo. Tuhle chvíli si přehrávala v hlavě mockrát předtím, znovu a znovu, představovala si, jak vejde mlčky, ale důstojně, nebude se červenat ani ošívat. I když se k ní obrátí

desítky hlav s nedůvěřivými, nepřátelskými pohledy, slibovala si: *neuhnu před nimi*.

Všichni ji budou znát, ať už kvůli *skandálu* s mistrem Corbenicem, nebo ze stručného a věcného oznámení děkana Fogga o nové *studentce*, která přestupuje na obor literatury, nebo z článku na první stránce *Llyrijských Timesů*, které už určitě putovaly mezi rukama studentů. Byla připravená na šepot, na sykot urážek.

Effy zabila příšery a přežila tonutí. Dostala se z temné vody, porazila prastaré zlo a bojovala za to, aby se pravda dostala na světlo, vytáhla ji ze tmy zapomnění jako meč z kamene. Takže vydrží i tohle.

A přece, když kráčela uličkou, všimla si něčeho podivného: všichni studenti v učebně byli oblečení stejně, v černých kalhotách a černých sakách přes bílé košile. Jejich vesty měly ozdobné zelené a zlaté vyšívání, a stejné barvy byly na jejich vázankách. Hedvábí se v tlumeném osvětlení učebny lesklo, knoflíky se třpytily jako krovky brouků.

Ne že by tohle oblečení neznala, jistě. Byly to uniformy studentů Llyrijské univerzity v barvách literární fakulty. Sama ji při nástupu na školu dostala taky (i když samozřejmě v barvách fakulty architektury, černé a rudé). Studijní řád sice předepisoval, že se uniformy mají nosit na výuku bez výjimky, ale dodržování toho archaického pravidla nikdo nevymáhal. Na architektuře Effy nikdy neviděla, že by někdo přišel do školy v uniformě. Vypadalo to nevhodně, skoro dětinsky, jako ty kousavé vlněné svetry ozdobené vlasteneckými barvami, které je nutili nosit na základní škole.

Možná se školní uniformy nosí jen na literární fakultě? napadlo ji. Ale to by jí snad Preston řekl? Zmateně si našla nejbližší

volné místo a svezla se na židli, zatímco se jí žilami jako led šířilo zahanbení. Chlapec vedle se od ní odtáhl a zkřivil rty.

Nenech se jimi zastrašit. Effy sevřela okraj sukně v čím dál mokřejších prstech.

V takových chvílích, kdy cítila, že klouzá přes okraj, myslela na Angharad. Na tu ženu polapenou v promočených stěnách sídla Hiraeth, které se kolem ní kymácely jako opilec, podlaha jí pod nohama nebezpečně skřípěla – a přece bojovala. Její boj nebyl z těch, při kterých se v brnění máchá mečem, a přece se znovu a znovu utkávala s králem kouzelných, v tiché, ustavičné válce.

Tohle byla ve srovnání s tím jen malá bitva. Effy zvedla hlavu a přiměla silou vůle svoje ruce, aby se přestaly třást, když si z brašny vytahovala učebnice.

V tu chvíli dveře přednáškového sálu váhavě zaskřípěly. Jeden ze studentů sedících blízko vchodu vyskočil a pomohl je otevřít pořádně. Podržel je dokořán a profesor Tinmew začal zdolávat práh.

Nebyl zdaleka tak starý, jak si Effy představovala, rozhodně ne tak, jak by naznačovalo jeho šourání. Byl to vysoký hubený muž s tenkými končetinami a chmýřím šedohnědých vlasů, které jako by nesměle lnulo k jeho lebce. Měl brýle s hranatými obroučkami a z náprsní kapsy tvídového saka mu opravdu čouhala dýmka. Effy z něj i ze svého místa ve třetí řadě cítila tabákový kouř.

Profesor Tinmew se stejně pomalým neuspěchaným tempem vydal k pultíku. Když tam dorazil, vyskočil další student a postavil před něj ještě kouřící šálek čaje. Profesor si ho vzal, pořádně si přihnul a zase ho postavil zpátky. Osušil si koutek úzkých rtů kapesníkem a konečně promluvil.

„Příšerné počasí,“ poznamenal, „které se nehodí k tématu naší dnešní přednášky. Což je zahrada beze změn, neustále v květu.“

Studenti v přednáškovém sále zahýkali smíchy, jako by jeho poznámka byla nějaký velkolepý žert. Effy zamrkala a pak se pokusila vynutit na tváři úsměv.

„Momentálně jsme skončili u čtvrtého verše patnácté sloky. Než začneme rozebírat význam, zarecitujeme si metrický rozbor.“

Metrický rozbor čeho? Effy horečnatě nalistovala stránku, kterou si označila včera večer, když procházela studijní materiály. Nastupovala do ročníku uprostřed semestru, takže ještě neměla čas na nic víc než si text zběžně pročíst.

Tím textem byla „Kamenná zahrada“, dlouhá báseň Laurence Ardora, lorda z Landevale. Ardor byl šestý Spáč, takže Effy znala jeho ledový obličej ze skleněné rakve v muzeu. Moc velký dojem na ni neudělal. Rty měl odhrnuté jakoby v nějakém záhadném úšklebku: mohl být bolestný, ale taky opovržlivý. Těžko říct.

Než stačila najít správnou pasáž, kolem ní se zvedly hlasy studentů ve zvukném chóru.

„*Jedna, dva, čtyři, jedna, tři, dva, tři,*“ odříkávali.

Nemohla by být zmatenější, ani kdyby najednou začali mluvit argantsky. Zadívala se na stránku, jako by tam ta čísla někde mohla vidět, ale byla tam jen slova lorda z Landevale (*Ve snech nalezl jsem svou nesmrtelnou smrt*).

Byla téměř otupělá šokem a tělem se jí šířila čím dál větší panika. Naklonila se nad knihu svého souseda. Uviděla, že má tužkou nad každým slovem napsané číslo od jedné do čtyř. Čísla, její staří nepřátelé, o nichž se s potměšilou radostí domnívala, že je na fakultě architektury opustila navždy. A teď se nad ní už zase zlověstně blížili.

Na židli se přikřčila. Hlasité a zároveň naprosto lhostejné hlasy studentů jako by se tlačily jen a jen na ni, jako by i sám vzduch věděl, že ona je vetřelcem. A pak začaly pomalu slábnout,

její uši zaplnil neurčitý bzukot, který od ní ty hlasy odstríhl. Její tělo izolovalo její mysl od strachu a nebezpečí.

Ne, napomenula se ostře. Nemůže si dovolit vyklouznout. A stejně, kam by mohla utéct? Není žádný jiný svět za tímhle skutečným, není nic než prázdnota a temné nevědomí. Král kouzelných byl pryč a snový svět si vzal s sebou.

Effy zaťala nehty do jemné bílé pokožky na vnitřní straně zápěstí. Prudká náhlá bolest ji vrátila k sobě. Obnovila její smysly, přidržela ji pevně na místě, kde nebyly žádné padací dveře v podlaze, žádná puklina ve zdi.

DVĚ

Vypravěč je lhář, ale jeho příběh je pravdivý.

DENÍKY ANGHARAD MYRDDINOVÉ, 194 P. P.

„Neřekl jste mi, že jste mluvil s novináři.“

Hlavu mistra Gosseho téměř halil kouř jako pára z kotlíku. Zabafal z cigarety tak silně, že dým zastřel celý jeho obličej a pak škodolibě odplul k Prestonovi, který se odvrátil a potlačil kašel.

„Cože, Héloury?“ zahuhlal profesor.

Preston znechuceně zadupal do země nedopalek vlastní cigarety. „Titulní stránka *Llyrijských Timesů*. Mluvili s vámi kvůli tomu článku o Myrddinovi.“

Kouř se rozplynul a objevil se Gosseho obličej. Jeho tváře byly napjaté a pořád růžové, jako by zrovna přišel z chladu do tepla. Ten dojem ještě dotvářely jeho pocuchané černé vlasy, které vypadaly neustále jako rozfoukané větrem, a jeho přehnaně kudrnatý knír, který se nikdy nejevil napomádovaně ani upraveně. Učitelovy oči byly modré, ale tak mdlé a kalné, že někdy vypadaly skoro černé, jako úlomky kouřového skla.

„Tak bych to nenazval,“ odpověděl konečně Gosse. Znovu si zhluboka potáhl z cigarety.

„Co byste tak nenazval?“

„Říkal jste, že to je článek o Myrddinovi,“ odvětil profesor. „Já myslím, že je spíš o vás.“

Preston na židli ztuhnul. Předklonil se a zeptal se: „Takže jste to věděl? Že děkan Fogg prozradí redakci naše jména?“

Mistr Gosse uhasil nedopalek o okraj popelníku. Usmál se a působilo to téměř shovívavě.

„Dostat se na první stránku *Llyrijských Timesů*, to je pro vaši akademickou kariéru spíš úspěch. Kolik vám je, Héloury? Devatenáct?“

„Dvacet.“ Preston se musel snažit, aby uvolnil zařatou čelist. „A ten článek nemá s mou akademickou dráhou nic společného.“

„No, doufám, že až si budete třást rukama s politiky a pózovat na obálky magazínů, nezapomenete na svého starého učitele.“ Gosseho oči se zaleskly. „A vaše spolupnice má tvářičku jako dělanou pro fotky v magazínech, nemyslíte? Mohla by tím pomoci naklonit llyrijské maso vašim záměrům.“

Prestonovi se jen z pomýšlení na to, že by se měli objevit v bulváru, zvedal žaludek. „S Effy chceme, aby se tohle vyřešilo natolik slušně, jak to jen půjde. Tady jde o pravdu, objektivní pravdu, ne klepy a touhu stát se celebritou –“

Gosse se uchechtl. „Na to jste měl myslet, než jste obvinil nejslavnějšího autora v dějinách Llyru z podvodu.“ Preston se nadechl k protestu, ale Gosse pokračoval. „Já vím, že jsem vás do toho uvrtil, ale každý vědec potřebuje ve své kariéře náznak něčeho kontroverzního. Je to osvěžující jako ledová koupel.“

„Díky za povzbuzení,“ odpověděl bezbarvě Preston. „Proto jste mě chtěl vidět?“

„Ne,“ odpověděl Gosse. Zlomyslnost i pobavení mu z očí rázem zmizely. Jeho obličej se stal zosobněním vážnosti a jeho hlas získal na serióznosti. „Vůbec ne.“

Vstal z místa za stolem a přešel k oknu. Po skle pořád stékal zimní déšť, takže vypadalo žilkovaně. Jako průsvitný mramor. Preston zadoufal, že to Effy stihla dřív, než se bouřka rozzuřila pořádně, a taky doufal, že bude opatrná, až se bude vracet na kolej. V zákoutích ulic se hromadila sněhová břečka, dlažba byla namrzlá a zrádná.

Úvahy o ní byly vždycky takové: nával náklonnosti a pak zášleh strachu. Tenhle děs jako by milostné básně opomíjely. Je to snad tím, že on k tomuhle citu nemá vlohy, je moc nejistý, moc úzkostlivý na to, aby dokázal prostě jen milovat bez výhrad? Anebo je objekt jeho lásky neobyčejně zranitelný?

Když se za ní díval, jak od něj odchází přes nádvoří a mizí v dešti se sněhem a šedivé mlze, měl protichůdné pocity. Jeho nutkání chránit ji ostře kontrastovalo s touhou dopřát jí svobodu. Když jí bude neustále v patách, jen aby potlačil vlastní obavy, nebude o nic lepší než Ianto. Nebude lepší než Myrddin.

Gosse dlouho hleděl z okna, i když nemohl vidět o moc víc než sních ulpívající na okenních tabulkách nebo slabou zlatavou záři pouličních lamp rozsvícených předčasně, aby chodcům pomáhaly najít cestu v mlze a plískanici. Uvnitř zavládlo přízračné ticho, rušené jen bubnováním deště na sklo a sykotem radiátoru. Na Prestona dolehly nepřijemné pocity jako látka studeného pláště a natáhl se po další cigaretě.

V tu chvíli se Gosse otočil. „Věříte na duchy, Héloury?“

Preston byl rád, že si cigaretu ještě nestačil strčit do pusy, protože jinak by se začal dusit. Věděl, že Gosse se vyžívá v popíchování, ale teď v profesorových očích neviděl ani náznak veselí. Místo toho byl jeho pohled intenzivní, jako když se šelma soustředí na svou kořist.

„Ne,“ odpověděl, když se vzpamatoval ze šoku. „Ne v doslovném smyslu slova.“

„Hm. A co v kouzelné bytosti?“

Preston cítil, jak se celé jeho tělo napjalo. „Ne.“

„Zajímavé.“ Gosse vykročil zpátky k mladíkovi. „Takže žádné pošilhávání po mámivých podivnostech světa? Co si potom myslíte o našich Spáčích? Jsou jejich těla konzervována chemicky, jako květiny ve skleníku – jak tvrdí ministerstvo kultury –, nebo magií, která je udržuje nedotčená, jak věří pověřiví jižané?“

Důraz na výrazu *našich* vzbudil v Prestonovi pocit, že jeho Gosse do toho přivlastňovacího zájmena nezahrnul. Naskočila mu husí kůže z nejistoty i chladu, jako by se mrazivý vzduch zvenci nějak dostal zavřeným oknem i sem dovnitř. Možná si jen něco namlouvá. Možná si v tomhle okamžiku jen zbytečně pronikavě připomněl svou *argantskou národnost*.

„Nemyslím si, že existuje něco nad rámec toho, co dokáže vysvětlit věda,“ odpověděl. A přece se mu při těch slovech slabě zachvěl hlas, protože Effy měla pravdu – je mizerný lhář.

Když jsme byli na Hiraethu a já spal v Myrddinově pracovně, někdy ráno mě probouzel zvuk zvonů za okny. Slyšelas je někdy taky?

I teď ozvěnu těch zvonů slyšel v mysli, pronikavě a zřetelně. Hluboké prastaré zvonění z města ztraceného pod hladinou.

Ne, odpověděla mu Effy a zatvářila se tak smutně, až litoval, že se vůbec zeptal. *Já je nikdy neslyšela.*

A tak byl Preston s tímhle vědomím sám, což mu připadalo jako být sám na celém světě. Protože neúmyslně a s velkým sebezapřením vstoupil do říše, v níž nevládne rozum, kde se pravda a moudrost odlupují a ponechávají prostor temnotě.

„Pak jste si musel myslet, že deník Angharad Myrddinové jsou jen škrábanice šílené ženské,“ prohodil Gosse odlehčeným, téměř žoviálním tónem.

Preston zaťal prsty do kožených opěrek. Samozřejmě věděl, že tahle chvíle přijde. Víckrát už přemýšlel nad tím, jestli by nebylo moudřejší některé pasáže z deníku upravit. Jestli magie, o níž Angharad psala jako o něčem skutečném, nenaleptá důvěryhodnost celého jejího příběhu. Pravda je tak křehká, jen tenká ochranná vrstva před záludným šťouráním.

Nikdy ale o těchto obavách nepromluvil nahlas. Věděl, že by to Effy nepřipustila a že by to byla zrada Angharadiny důvěry. Prestona napadlo, jestli za to může jeho zbabělost, když lpí na tomhle pojetí pravdy jako na bójce v rozbouřených vlnách, než aby se nechal unášet vlnobitím a zjistil, jestli přežije. Effy to tak dělala celý život, nechávala se unášet nelítostným příbojem. Mohl to aspoň zkusit.

Slyšelas je někdy taky?

Ale navzdory tomu, jak moc nad tím vším v uplynulých týdnech přemýšlel, měl pocit, že pořád jen tápe.

„Je spisovatelka,“ odpověděl. Do hlasu mu pronikla taková otupělost, že to znělo naprosto nepřesvědčivě. „A velice talentovaná. Vytvořila fantazijní svět, v němž mohla vyjádřit svoje naděje a obavy.“

„A přece,“ namítl Gosse. „Kdyby někdo vzal její příběhy tak, jak jsou – vytáhl je z bezpečí alegorií –, musel by začít věřit v magii.“

Preston se na profesora dlouze zadíval. Ne že by mu chyběla slova, ve skutečnosti se jich na něj valila celá záplava, ale nějak je nedokázal poskládat do vět. Místnost se na dobu, která mladíkovi připadala mučivě dlouhá, ponořila do ticha.

„Vy opravdu zůstáváte zoufale věrný téhle představě pravdy,“ pronesl konečně Gosse tónem, v němž se mísily laskavost a opovržení. „Dávejte si na to pozor, Héloury. Mohl byste zjistit, že se slepě modlíte na oltáři rozumu, tak jako se zbožní modlí na oltářích světců.“

„Neřekl bych, že se tyhle dvě věci dají srovnávat,“ odpověděl úsečně Preston. A pak už nic neříkal. V tuhle konkrétní chvíli si přál, aby dovnitř vrazila obří vlna a oba je spolykala. Cokoli, co by ho osvobodilo od tyranie tohoto rozhovoru, který mu víc a víc připadal jako výslech.

Gosse se místo odpovědi předklonil. Vytáhl z kapsy malý zlatý klíček, který pasoval do zámku spodní zásuvky jeho psacího stolu. Chvilí se přehraboval v množství desek, než vytáhl tlustý svazek papírů převázaný stužkou. Zavřel zásuvku a znovu se postavil, vlasy trochu pocuchané námahou. Položil papíry na stůl a klíč vrátil do kapsy.

Preston se v křesle naklonil, aby na papíry líp viděl. Ten rukopis mu byl okamžitě povědomý a tělem mu zachvěla vlna nejistoty. Byly to fotokopie Angharadina deníku.

„Vezměme si například toho krále kouzelných,“ začal Gosse. „Píše o něm tak často jako o jiných osobách ze svého života, o manželovi a synovi. Jako by byl stejně skutečný jako oni.“

Prestonova čelist se napjala. „Ianto i Emrys byli pro Angharad zdrojem trápení. Není těžké představit si, že vytvořila tuhle oddělenou entitu, do níž projektovala všechno jejich zneužívání a nepravosti, kterých se vůči ní dopouštěli, tak aby si ke své rodině mohla zachovat pozitivní, láskyplné pocity.“

„Takže vážně tvrdíte, že je šílená.“

„Ne,“ odsekl Preston. „Říkám, že dělala, co mohla, aby to přežila.“

Gosse na chvíli zmlknul. Začal se přehrabovat fotokopii. Preston viděl, že text je místy zvýrazněný, podtrhaný a opoznámkovaný, a v nitru se mu zrodila nečekaná, mocná zuřivost. Věděl, že to takhle dopadne, že se artefakty Angharadina života stanou předmětem výzkumů a samolibého rozumování chladných akademiků. Jenže když to viděl na vlastní oči, udělalo se mu z toho nevolno.

„Já nejsem váš nepřítel, Héloury,“ pronesl konečně Gosse. Vzhlédl a zadíval se Prestonovi pronikavě do očí. Jako by ho svým pohledem přišpendlil na místo. „Ani v téhle záležitosti, ani v žádné jiné. Berte to jako cvičení v kreativitě. Dopřejte mi tu radost a popustte uzdu své imaginaci. Možná je to právě jen šílenství, co umožňuje vidět celou pravdu.“

Preston polkl. *Slyšel as je...*

„Předpokládejme, jen na chvíli – když pomineme vaši posedlost vědou –, že to Angharad Myrddinová napsala s jasným zrakem a přičetnou myslí. Že tyhle zdánlivě fyzikálně nemožné věci mohou existovat, a existují. Že král kouzelných je skutečný a že tu, kromě racionálního světa, je i svět magie, který vykukuje někde nad ním, nebo pod ním, nebo z něj. Svět, jaký známe odjakživa.“

„Jsem vědec,“ namítl Preston. Nicméně i jemu samotnému zněl vlastní hlas cize a vzdáleně, jako ozvěna zpod hladiny. „Ne šarlatán.“

Ale ty jsi je slyšel, zašeptala jeho zrádná mysl. Ty zvony, ty zvony, jejich fyzikálně nemožné vyzvánění.

„Možná je to jen sémantický rozdíl.“

Preston si začal říkat, jestli si mistr Gosse dnes nezavdal skotské, kterou obvykle popíjel o šesté večer, už dřív. Nebylo by to poprvé. Ale každé slovo, které jeho profesor pronesl, zaznělo s drtivou strážlivostí.

„Dobře, tak teoreticky připustíme...“ začal Preston a cítil, jak ho prostupuje únava. „Připustíme, že Angharad si nic nevymyslela. Co by to znamenalo? Co byste udělal?“

„Předpokládám, že pak bych se – jako vědec – musel pokusit najít důkaz, který by to nezvratně potvrdil,“ odvětil Gosse. „Jistě se mnou budete souhlasit, Héloury... že hledání objektivní pravdy je hlavním cílem vědy?“

Preston si nepřál nic jiného, než aby už tenhle nekonečný rozhovor skončil, takže zdráhavě přikývl.

„A kdokoli by dokázal, že něco takového je skutečné... by mohl zapomenout na dětinské spory o Myrddinově odkazu.“ Gosseho oči byly náhle doširoka rozevřené a překvapivě jasné. „Zapomenout na chlácholení děkana Fogga, dokonce i na nutnost získat politiky a novináře na svou stranu. Ten, kdo by takovou věc dokázal, by přiměl celou tuhle zemi – celý tenhle ostrov –, aby před ním poklekl.“

Že by si mistr Gosse zavalil něčeho silnějšího, než je skotská?

„V nejbližší budoucnosti bych se měl radši soustředit na svou diplomovou práci,“ namítl Preston. „Ne na, ehm, dokazování existence magie a očekávání, že se přede mnou vláda roztřeše.“

Gosseho oči zalétly k oknu, které už bylo pokryté námrazou a rozhodně neprůhledné. Ledaže by v něm viděl něco, co Preston ne.

„Tak dobrá,“ prohodil, když zase pohlédl na studenta. „Informujte mě průběžně o tom, jak pokračujete, a samozřejmě se ozvěte, kdybych vám mohl být nějak nápomocen.“

Preston přikývl. Začal vstávat, ale Gosseho upřený pohled jako by ho tiskl zpátky do křesla a držel ho tam.

„Ještě jedna věc,“ ozval se profesor.

Preston zaváhal, už napůl zvednutý.

Gosse se rozvážně sehnul a otevřel horní zásuvku svého stolu. Vytáhl z ní něco, co vypadalo jako balíček šatů, a položil to před Prestona.

„Máte fakultní uniformu, vidíte?“

„Ano,“ odpověděl užasle Preston, „ale proč –“

„Nové nařízení,“ přerušil ho Gosse. „Nebo vlastně ne nové, ale nově se začíná vyžadovat jeho dodržování. Děkan Fogg nám rozeslal oznámení. Očekává se, že všichni studenti univerzity budou chodit ve svých uniformách na výuku a další školní akce a aktivity.“

Preston se zvedl z křesla a zadíval se na oblečení. Z černých záhybů viděl vykukovat barvy literární fakulty, zelenou a zlatou. Bylo to jako jeho vlastní uniforma, jen trochu jiné a menší –

„Pro vaši společnost,“ sdělil mu Gosse. „Tuším, že barvy naší fakulty nemá. A tuším, že vám nebude vadit jí je přinést.“

Z profesorova úlisně spikleneckého tónu naskočila Prestoni husí kůže. Rozložil oblečení. Bylo tam sako, vázanka a černá skládaná sukně.

„A vysvětlil děkan Fogg nějak tohle nařízení?“

Gosse povytáhl obočí. „Nechci mu něco podsouvat, ale řekl bych, že s tím vším rozruchem, který jste s vaší kolegyní způsobili, a s rostoucí beznadějí válečného úsilí je to jeho pokus obrnit se proti potížím.“

Dost eufemistické vyjádření, pomyslel si Preston. Důvod toho náhlého návratu ke staré tradici byl očividný. Nebo spíš *obratu* – univerzitní politika zatočila zpátky ke svým konzervativním kořenům. Do časů, které si mnozí toužebně připomínali: časů, kdy na univerzitě nestudovaly žádné ženy ani nikdo, kdo neměl modrou krev a ten správný původ. Rozhodně ne žádní Argantáné.

V Prestonově čelisti zaškubal sval. „Chápu.“

„Na vašem místě bych si to nebral osobně,“ prohodil Gosse odlehčeným tónem. Pak sáhl do kapsy. „Ale kdybyste si to bral – tohle by vám mohlo zlepšit náladu.“

Vytáhl ruku. Na otevřené dlani mu ležel zlatý špendlík ve tvaru draka. Jasně naleštěný, s malíčkými smaragdy místo očí. Preston okamžitě poznal stvoření z fakultního znaku.

„Co je to?“ zeptal se.

„Určitě víte, jakou roli zastával ve škole legát. Přesvědčil jsem děkana, aby oživil i tuhle tradici. Jako legát budete stát v čele studentů naší koleje – budete mezi nimi mýma očima i ušima. Nebojte se, je to víceméně formální funkce. Další úspěch, který si můžete připsat do svého už tak působivého životopisu.“

Preston šokovaně strnul. Gosse ho chytil za zápěstí, rozevřel mu pěst a vložil špendlík do dlaně. Teprve pak si Preston maličkého dráčka pořádně prohlédl. Když ho otočil, cítil pod prsty obrysy jeho šupin. Dokázal ale myslet jen na to, že tohle jsou první argantské ruce, které se dráčka kdy dotkly.

„Nu, mohl byste mi *poděkovat*,“ ozval se Gosse jakoby dotčeně. „Jiný ředitel by si třeba vybral nějakého šplhouna... například toho Southeyho ze čtvrtáku. Ale já vždycky oceňoval zdravou drzost. I mně samotnému často vyčítají aroganci a vrtošivost, nicméně...“

Profesorův hlas se kamsi vzdálil, když se Preston znovu soustředil na dráčka. Navzdory celé té okázalosti a neposkrvněnému třpytu zlaté a zelené na něm bylo něco znepokojivě neživého. Ne běžná neživotnost věci, která v sobě život nikdy neměla, ale chmurná strohost tvora, který kdysi žil a teď byl zakletý do kamene. Se vším tím tajuplným uvnitř.

Preston sevřel prsty kolem špendlíku a nechal si kůži prostoupit chladem šperku. Pak znovu vzhlédl k mistru Gossemu.

„Radši už byste měl jít, Héloury,“ vyzval ho profesor. „Nebo tady oba zapadneme sněhem a na přežití nebudeme mít nic než čtvrt lahve skotské. A odnese tu uniformu své společnosti.“ Rty se mu roztáhly v širokém úsměvu. „Možná to budete muset nechat na prsou povolit.“

Preston s hořícími tvářemi zvedl oblečení ze stolu. Zastrčil si uniformu do podpaží, aby ji co nejlíp ochránil před sněhem, a už beze slova vyšel z pracovny mistra Gosseho.

TŘI

Kámen, ten roste pomalu jen,
tím spíš důvod je být rozechvěn
předpovězeným osudem oné panny.

„KAMENNÁ ZAHRADA“,

LAURENCE ARDOR, LORD Z LANDEVALE, 82 P. P.

„Určitě to nebylo *tak* hrozné.“

Effy si zamračeně míchala čaj a dívala se, jak se v tekutině vine mléčná stuha. Ze šálku stoupala pára, a když ho zvedla, začaly ji štípat oči. Namlouvala si, že ta pára je *jediný* důvod, proč se jí do nich tlačí slzy.

„Ty jsi tam nebyla,“ namítla. „Bylo to ponižující.“

Aspoň že se jí podařilo nerozbrečet se během přednášky. Ve chvíli, kdy velká ručička hodin přeskočila na šestku, Effy vystřelila ze židle a spěchala ke dveřím. Řady stejně oblečených studentů sledovaly její úprk s opovržením, s povytaženými obočími a rty zkřivenými úšklebky, ale jí to bylo jedno. Sotva se dostala ven, svět se pod náporý zimního deště změnil v šed'. Nadechovala se mrazivě chladného vzduchu a cítila, jak se pod ní nohy podlamují úlevou.

Když se konečně, promočená na kost, dostala zpátky na kolej, už na ni čekala Rhia s čajem a vtípký o počasí, pronášenými

s kamenným obličejem. Effy se náhle zmocnil děsivý pocit, že tohle už jednou zažila. Už jednou stála promočená a roztřesená zimou na chodbě a její mysl jí vracela výjevy rozšklebených obličejů. Utekla z architektury – od krutých nadávek připisovaných vedle jejího jména, od té příšerné možnosti, že by na ní znovu ulpěl zrak mistra Corbenica –

Herci teď byli jiní, ale scénář stejný. A jí se nějak podařilo zase vklouznout do staré role, vyčerpaně sledovala, jak zoubky kola opět nevyhnutelně zapadají do stejných drážek. Až na to, že když se teď pokusila ponořit do bažin své duše a najít perverzní útěchu krále kouzelných, spatřit své prsty svírající jeho bílou ruku – nenacházela nic. Byla sama, osaměle se vznášela ve věčně nepochopitelné temnotě.

„No tak jsi nevěděla, jak hrát tu pitomou hru čísel.“ Rhia pokrčila rameny. „Chlapi jsou idioti. Nejspíš na to do zítřka zapomenou.“

O tom Effy silně pochybovala. Rozhodně ne, když budou mezi studenty putovat dnešní noviny, s jejím jménem vytištěným tím syrovým, obviňujícím inkoustem.

„Je to pitomost,“ souhlasila a rozechvěle, vzdorovitě vydechla. „Kdybych věděla, že studium literatury znamená recitovat seznam čísel –“

Náhle se zarazila. Kdyby to věděla – tak co? Zůstala by na architektuře? Nikdy by se nevydala na Hiraeth? Utopila by se radši v tom sklepe s Prestonem bezmocně připoutaným vedle ní?

Rhia jí věnovala pátravý pohled, ale místo odpovědi zvedla ke rtům svůj šálek.

Jen chvíli nato se ozvalo zaklepání na dveře. Rhia vstala a šla do chodby otevřít, zatímco Effy zírala na čaj v hrníčku, fascinovaná naprostou nehybností hladiny. Dala si tam moc mléka, což

pokazilo chuť, a tekutina teď byla moc kalná na to, aby v ní Effy viděla vlastní odraz.

Rhia na ni zavolala z chodby: „Je tady tvůj spolupachatel akademického zločinu!“

„Žádného zločinu jsme se nedopustili,“ odpověděl povýšeně Preston.

„Ne, ministerstva kultury a obrany to vyšetřují jen z nějakých naprosto nevinných důvodů.“ Effy prakticky slyšela, jak Rhia protáčí panenky. Rychle vstala a zamířila do chodby v naději, že se jí podaří odvrátit hrozící hádku.

Dorazila právě včas, když Preston kysele odsekl: „Prověřuji dokumenty, které jsme předložili, ne nás.“

„Puntíkář jako vždycky,“ ušklíbla se Rhia. „Mohl sis aspoň oklepat sních z bot.“

Preston otevřel pusu, aby odpověděl, ale než to stačil udělat, Effy ho chytila za zápěstí a protáhla kolem Rhii do svého pokoje. „Díky za čaj!“ zavolala na spolubydlící, než strčila Prestona dovnitř a pevně za nimi zavřela dveře.

„Kdyby mi dala aspoň minutu, tak bych si ten sních oklepal,“ zamumlal Preston.

„To je jedno,“ ujistila ho Effy. Viděla ho tak ráda, až jí bylo jedno, že jí tající sních z jeho oblečení promáčí koberec. „Ukaž, dej mi kabát.“

Podal jí ho a Effy ho šla pověsit na ramínko. I mokrý konejšivě voněl jako Preston – tvíd a vlna a slabý odér cigaretového kouře. Už jen držet ho bylo uklidňující. Z háčku na dveřích sundala ručník a podala mu ho. Zatímco si sušil vlasy – déšť a sních je proměnil do takového stadia rozcuchanosti, jaký u něj zatím neznala –, opatrně mu sundala z obličeje brýle. Byly zamlžené. Jen těžko si dokázala představit, jak vůbec mohl v tomhle stavu

procházet zšeřelými ulicemi. Očistila mu je a pak je nasadila zpátky na nos, ale ještě předtím mu prsty něžně přešla po otláčeninách na jeho kořeni.

„Děkuju,“ ozval se tiše Preston.

Přikývla.

„Jaká byla výuka?“

Věděla, že ta otázka přijde, ale žaludek se jí při ní stejně sevřel. „Bylo to... ach...“

„Něco se stalo?“

Preston se zamračil. S vlhkými vlasy zkroucenými nad čelem, v postoji omluvně nahrbeném, aby jí viděl do očí, vypadal téměř nevinně, což Effy připadalo zvláštní. Jeho obavy o ni byly tak upřímné, že zklamat ho bylo to poslední, co by si přála. Nebo mu přidělovat starosti.

„Jenom – četli jsme Ardora,“ pronesla pomalu, „a já asi nebyla připravená, jen jsem si to proletěla, a oni... všichni... začali recitovat čísla.“

„Aha. Metrický rozbor veršů,“ přikývl Preston. „Tinmew vždycky studenty nejdřív nutí rozebírat metrum veršů, než se ponoří do obsahu.“

„Metrický rozbor,“ opakovala Effy.

„Ano, rozebírá se počet slabik a přízvuchnost.“ Když na něj Effy nechápavě zírala, rychle dodal: „Když to pochopíš, je to intuitivní, uvidíš. Můžu ti dát svůj výtisk Ardora, už jsem si ho opoznámkoval.“

„To je od tebe laskavé.“ Effy nedokázala potlačit hořkost v hlase.

„To jsem měl víceméně na mysli, když jsem ti říkal, že Tinmew je formalista,“ připomněl jí Preston. Znělo to něžně, Effy měla pocit, že skoro omluvně. „Asi jsem ti to měl líp vysvětlit.“

Tinmewovi záleží jen na formě jazyka, na stylu. Ne na historickém nebo biografickém kontextu. Významná je jen forma, autor a všechno ostatní jsou podružné. Prezентuje se to jako objektivní základ k posuzování literatury. Jako věda.“

Effy se ostře nadechla. „Kdybych věděla, že to bude *takhle* vědecké, zůstala bych na architektuře.“

„To je jen jeden přístup k hodnocení literatury, Effy. Sám nemůžu tvrdit, že by mě formalismus nějak oslovoval, ale je užitečné seznámit se s různými metodami. Je to součást tvého rozhledu všestranného vědce.“

„Jo.“ Effy měla pocit, jako by se před ním zmenšila na pár centimetrů. „Snad se to nějak naučím. A je to jen jeden předmět.“

„Přesně tak,“ potvrdil Preston. „V dalších přednáškách už potobě takové mechanické učení chtít nebudou.“

Byla rozhodnutá nezmiňovat se mu o krutých pohledech ostatních studentů – čeho by tím dosáhla, kromě toho, že by u Prestona vyvolala obavy? Nechala svůj zrak klouzat kolem, až ulpěl na Prestonově brašně, kterou nechal opřenou o rám dveří. Pak si vzpomněla, co dělal celou dobu Preston, a byla vděčná, že může změnit téma.

„Jak to šlo s Gossem?“

Její otázka prudce proměnila atmosféru – ochladila ji jako vítr, který vklouzne pod lem šatů a zatřepotá s ním. Bylo to sice jen nepatrné, ale viděla, jak sebou Preston trhnul.

„Šlo to dobře,“ odpověděl. „Vyhřívá se v září vši té pozornosti. Kdyby *Timesy* nabídl, že s ním udělají ještě jeden rozhovor, byl by blahem bez sebe.“

„Radši s ním než s námi,“ prohlásila Effy. Z představy, že by se jí vyptávali reportéři, že by musela čelit bleskům fotoaparátů

a zkoumavým pohledům, se jí znova sevřel žaludek. „Asi by rád viděl na titulní stránce svoje jméno.“

„Něco takového,“ souhlasil Preston. Odmlčel se, ale už to dál nerozvedl. Než se Effy stačila začít vyptávat, dodal: „To ale nebylo všechno, co mi chtěl.“

„Ne?“ podivila se. „A co ještě?“

Preston se zhluboka nadechl, jako by si k něčemu dodával odvahy. Pak se sklonil a otevřel brašnu. Vytáhl z ní balík nějakého černého oblečení a podal jí ho. Ve slabém, vzdáleném světle lampičky na nočním stolku Effy chvíli trvalo zjistit, co to je. Zvedla první kousek a nechala ho, aby se jí rozbalil v ruku. Černé sako, stejné jako ta, která měli na sobě její spolužáci.

„Děkan Fogg zavádí nová pravidla,“ vysvětlil jí Preston. „Nebo spíš začíná vyžadovat dodržování jistých hodně starých. Všichni studenti teď musejí na vyučování a další univerzitou organizované akce nosit uniformy.“

Effy pokleslo srdce – nejdřív zklamáním, pak hněvem. „A to se o tom nemohl zmínit předtím, než jsem se ztrapnila před celým ročníkem?“

„Omlouvám se,“ vyslovil napjatě Preston. „Děkan Fogg zřejmě rozeslal oznámení, ale k nám dvěma se nedostalo včas.“

Effy se mu zadívala do očí a neuhýbala. Oba věděli, že to, že jim oznámení nepřišlo, nebyla žádná náhoda. Děkan těžce nesl vládní vyšetřování záležitostí kolem Myrddina. Asi by je nemělo překvapit, že je ochoten předhodit dva svoje studenty vlkům. Zvlášť když jsou to žena a Argantán. Tak snadné sousto pro všechna lačnická ústa.

Effy vzala zbytek uniformy a uklidila ji do skříně. Když ji tam dávala, něco z ní vypadlo na koberec a odkutálelo se kousek dál. Mezi drsnými šedivými chlupy se to nezvykle třpytilo.

Preston si chvatně, téměř zahanbeně klekl, aby to sebral.

„Co je to?“ zeptala se Effy.

„Jo, tohle...“ Tváře mu slabě zrůžověly. „Další ze starých pravidel, která děkan Fogg zavádí. Vlastně je to taková pitomost. Gosse ze mě udělal vedoucího studentů literární fakulty. Říkají tomu legát. Tvrdí, že je to jen obřadní role, že se to bude dobře vyjímat v mém životopisu.“

Ten předmět ležel volně na Prestonově dlani. Byl to špendlík, ne větší než Effyin prst, ve tvaru draka. Jeho plazí tělo bylo zkroucené, jeho křivky a oblouky působily až příliš úhledně, než aby to vypadalo reálně, a ústa měl pootevřená, strnulá v mlčenlivé grimase. Byl to téměř stejný drak jako ten na llyrijské vlajce – a na válečných zástavách. Jako by do sebe pohltil všechno slabé světlo v místnosti a zadržoval ho ve svých zlatých šupinách. Jeho smaragdové oko bylo tak jasné, jako by téměř hořelo, jako když se nalije voda do olejnatého lektvaru. Ten šperk byl nejmíň tak starý jako sama univerzita, a přece se třpytil jako nový. Nebyl zaprášený, nebyl omšelý z doteků rukou. Effy měla zvláštní pocit, že kdyby se ho dotkla, píchnul by ji do prstu.

I Preston vypadal nervózně. Když dráčka držel, prsty se mu chvěly.

„Taková čest.“ Effy se pokusila usmát. „I když mi to připadá jako konflikt zájmů. Očekávám, že teď budeš všechno naše nekalé počínání hlásit mistru Gossemu.“

„My neděláme nic nekalého,“ namítl Preston. „A jak jsem řekl, je to jen formalita.“

„Zbytečná skromnost. Ukážeš mi, jak ti sluší?“

„Tak jo,“ souhlasil tlumeně Preston.

Effy opatrně – a ne bez váhání – zvedla špendlík. Nepíchl ji do prstu a nespálila se o něj jako nesmrtelní o železo.

Jemně přejela palcem po límci Prestonovy košile a v krku jí tou vzájemnou blízkostí zapulsovalo. Uhladila mu klopou a s rozechvělou obřadností mu upevnila dráčka na šaty. Pak vedle něj položila dlaň, opřela ji chlapci o hrud'. Ucítila, jak mu srdce na okamžik vynechalo, než se vrátilo k obvyklému tlukotu.

„Takže?“ pobídla ho. „Cítíš se vyznamenaný? Poctěný? Povýšený?“

„Áčko za slovní zásobu.“ Preston položil ruku na její. „Ne, cítím se...“

V tu chvíli se ozval vysoký zvonivý trylek, který pronikl tenkými zdmi její ložnice.

Effy se málem rozesmála nad tím, v jak nevhodnou chvíli se to ozvalo. Preston se zachmuřil. „Co to je?“

„Rhia,“ odpověděla Effy, která nedokázala potlačit úsměv. „Nacvičuje na vystoupení hudební fakulty. Mají ho místo závěrečných zkoušek.“

„Aha,“ přikývl Preston. „A to takhle cvičí... pořád?“

„Proč?“ Effy potlačila úsměv. „Tebe to... rozptyluje?“

Vytáhla se na špičky, takže se její rty ocitly jen vlásek od jeho. Jeho prsty se obemkly kolem jejích a sevřely jí ruku, kterou měla pořád položenou na jeho hrudi. Na jeho srdci. Ucítila, jak se zachvělo a znovu vynechalo, když se naklonila blíž. Víčka se jí zachvěla a zavřela se.

Tentokrát však obraz za nimi nebyl temný, ale ani rudý touhou po něm, láskou k němu. Teď jí před očima vyvstaly tváře studentů, jasně a ostrě. Jejich podmračení a posměšky, jejich upřené zkoumavé pohledy. A pak se objevila slova básně, tak jak je viděla vytištěná na papíře – a vzápětí je vyslovil hluboký a sytý hlas, který nepatřil jí.

Ve snech našel jsem svou nesmrtelnou smrt.

Nebyl to ale ani hlas krále kouzelných. Effy sebou trhla a ucouvla, skoro jako by dostala ránu.

„Co je?“ V Prestonově hlase se ozvala okamžitá obava. „Stalo se něco?“

Ruka jí vyklouzla z jeho. „Ne, nic.“

Preston se nadechl. Effy zároveň chtěla i nechtěla, aby se zepтал znova. Chtěla i nechtěla, aby ji držel, aby se jí dotýkal, aby ji konejšil. Bála se, aby se z *chtít* nestalo *potřebovat*. A hrozně, hrozně se bála, že kdyby ho potřebovala, právě v tu chvíli by ji unikl, rozplynul by se jako soumrak pohlcený naprostou temnotou.

„Nic mi není,“ prohlásila, když Preston pořád nevypadal přesvědčeně. „Vážně. Jsem jenom unavená.“

„Dobře.“ Preston se strnule narovnal, ruce začal u boků, jako by se i on obával dotknout jí. Myslí si, že by se mohla rozdrolit jako prastarý zvětralý kámen? Myslí si, že jeho dotek je výjimečně ničivý, nebo ona výjimečně křehká?

Ty otázky Effy vyčerpaly. Kolem takových mohla nekonečně kroužit jako neustále rotující koleso. Anebo, napadlo ji, by prostě mohla spát.

„Asi si půjdu lehnout,“ prohlásila. Její slova zazněla trochu zpěvavě – vyslovená nahlas začala být ta představa ještě lákavější, než když si ji zformulovala jen v duchu.

Preston se zamračil. „Je půl páté.“

Že by? Hodiny jako by se stlačily, poskládaly do sebe a potom ji obklopile jako temná masa. Effy ji zlehka překročila, aby se dostala k nočnímu stolku, a zvedla z něj lahvičku s prášky na spaní. Byla skoro plná a ta tíha v ruce pro ni byla téměř úlevou.

Preston mlčel, když si vytáhla jednu tabletu, položila ji na jazyk a spolykala. Jen se díval (a na krku mu pulsovala žíla), jak se svléká.

Ta mezera mezi nimi, jen pár kroků, vypadala jako skleněná přepážka. Jako by ji pozoroval oparem polozapomenutého snu.

Effy si konečně lehla. Přitáhla si pokrývku k bradě a odvrátila se od Prestona, obličejem ke zdi. Na rozdíl od růžových pilulek ji ty na spaní jen málokdy zklamaly. Během pár okamžiků se ponořila do dokonalé netečné temnoty.

ČTYŘI

„Má milovaná!“ Král kouzelných zalapal po dechu a já se zachvěla a vzlykla, zaplavená přítoky slané vody ze záhybů našich pokrývek. „Nemusíš se třást, neboj se. Dovol, ať mé doteky ženou z tvých snů lačnící tmu!“

ANGHARAD, ANGHARAD MYRDDINOVÁ, 191 P. P.

Celou tu dobu, co ji Preston znal, Effy nikdy nespala klidně. Často cítil, jak se vedle něj převaluje a otáčí. Přes závoj řas ji viděl, jak sebou znovu a znovu hází, jako by se snažila vyklouznout z jeho objetí. Paže mu sklouzly z jejího pasu a ona se od něj posunula na matraci co nejdál. On zatím předstíral spánek a nedával na sobě znát, jak ho to odtažení ranilo – ne víc než bolestivým poskočením srdce v hrudi.

Teď překvapeně sledoval, jak se Effy choulí pod pokrývkou, ruce spojené pod bradou, a víčka se jí zavírají. Její dech se zpomalil, hrud' se jí s rozvážnou těžkostí zvedala a zase klesala. Napadlo ho, že to je skoro jako metamorfóza, jako ve starých mýtech: člověk zakletý do ryby nebo květiny, dívka proměněná v útlý vavřík. Jeden živý tvor proměněný v jiného. Až na to, že život ryby, stromu nebo květiny se nepodobá lidskému. Je krátký, jednotvárný, prostý. Ale možná je to požehnání.

Když mu tohle proletělo hlavou, byl náhle v pokušení ji probudit. Jenže spala tak pokojně, jako beze snů. Ve světle lampy měly její zlaté vlasy barvu potopeného pokladu, rozmazaného pohledem skrz vodní hlubinu, která mu bránila dotknout se jich. Koneček nosu měla růžový, takže věděl, že plakala – nebo k tomu aspoň neměla daleko –, než sem přišel.

Možná se jí na to měl vyptat. Měl na ni naléhat. Podíval se na její psací stůl a uviděl Ardorovu knihu, chvatně odhozenou jako v hněvu. Jeden roh obálky byl ohnutý, stránky pomuchlané. Zvedl výtisk a otevřel ho na stránce s ohnutým rohem, kde byl prolog ke „Kamenné zahradě“.

*Když tvé tváře bledé posel
soumrak rudým třpytem svým,
pod kamenným obloukem jsem prošel,
stal se tvým rytířem potulným.*

Na Prestona Ardorovy básně nikdy moc nezapůsobily, a když ty verše teď četl, připadaly mu plytké. No, asi to nedávají rozebírat studentům prvního ročníku bezdůvodně. Posadil se na Effyinu židli, uhladil stránky knihy a vzal si pero.

Zatímco Effy za ním tiše a klidně spala, nebylo slyšet nic než její dech, Preston opoznámkoval její knihu, zapisoval nad slova patriční počet slabik i jejich přízvuky. Effy se neprobudila. Když skončil s metrickým rozbořem, zavřel knihu a vstal. Venku se už rychle a úplně setmělo a okenní tabulka byla zaslepená přilepeným sněhem.

Preston se podíval na hodinky. Bylo teprve po šesté, ale cítil se hrozně unavený. Když si začal rozepínat košili, prsty mu přejely po špendlíku s dráčkem. Ten se zahřál teplem jeho těla

a najednou už mu nepřípadal tak cizí, nebyl na něm tak nepřírožený.

Tichounce a mučivě pomalu vklouzl pod pokrývku k Effy. Ta se ani nepohnula, když se uvelebil na polštáři. Konečky jejích plavých vlasů ho šimraly na tváři. Natáhl se, aby zhasnul lampu, a pokoj se ponořil do tmy.

Preston zavřel oči a pokusil se zpomalit svůj dech. Navzdory všemu rozrušení si i jeho spánek našel rychle.

Probral se s tváří přitisknutou ke kameni. Na jazyku měl chuť soli a dýmu.

Zvedl se ze země, a když se postavil, vzduch – který jako by byl téměř pevného skupenství, hustý a prosolený – se zřejmě pohnul s ním, jako by zatřásl těžkým sametovým pláštěm. Preston zamrkal a zvedl ruku, aby si otřel páru z brýlí, jenže zjistil, že žádné nemá. A přece viděl naprosto dokonale, všechny detaily kolem něj byly ostré a jasné.

V tu chvíli mu došlo, že sní.

Nadechl se (zase to chutnalo slane) a začal se rozhlížet po svém podivném okolí. Byl v nějaké dlouhé síni ze šedobílého kamene. Do stěn byla vytesaná řada výklenků, s rovnými okraji a rozmístěných stejně daleko od sebe. V každém výklenku stála napůl ve stínech, napůl zalitá kalnými paprsky světla mramorová socha.

Preston přistoupil k té nejbližší. Na jejím podstavci byla vyrytá slova omletá vodou i časem. Rozeznal jen pár písmen. Samotná socha byla obrovská, nejmíň dvakrát větší než on, musel namáhat oči, když si ji chtěl prohlédnout zdola až nahoru.

Znázorňovala muže – mladého, pokud by měl Preston hádat, v něčem, co vypadalo jako univerzitní talár s kapucí, jaké

univerzita od studentů vyžadovala nosit při slavnostních událostech. Socha nebyla barevná, takže barvy taláru Prestonovi nemohly napovědět, z jaké fakulty mladík byl. Pod jednou paží měl několik knih, druhou s holí natahoval před sebe.

Kápi taláru měl shrnutou z hlavy, takže odhalovala poněkud rozčuchané vlasy i obličej. Tvářil se téměř vzdorovitě, bradu měl zvednutou. Když se ale Preston dostal blíž, spatřil, že oči sochy se náhle otevřely úžasem. Jako by kamenný mladík uviděl něco, čeho se zároveň obával i po tom nesmírně toužil.

Prestona to z jakéhosi důvodu vyděsilo a ucouvl.

Boty mu zavržaly po podlaze a jen tak tak, že neupadl. Všude kolem byly louže čisté vody, které se třpytily jako úlomky křemene. Odrážely světlo, které sem proudilo okny mezi výklenky.

Preston se nadechl, aby si dodal odvahy, a zamířil k oknu vedle sochy učence. Čekal, že uvidí šedavé a bílé mraky a slunce, které se prodírá mezi nimi. Místo toho uviděl jen vodu.

Vodu, která se slabounce vlnila, aby ho přiměla uvědomit si, jak nehybné je všechno v tomhle zámku. *V paláci.* Jako by mu něco podstrčilo do mysli tenhle výraz. Samotného by ho nenapadlo nazvat to takhle. Za oknem se vznášela tenká zelená řasa. O sklo se otřela medúza, bílá a průsvitná jako závoj nevěsty. Pak se kolem mihlo něco většího – bok ryby? – a síň se na chvíli ponořila do tmy.

Preston se fascinovaně díval z okna a kolem vládlo ticho. A potom se to ozvalo. Ten nemožný, nepřeslechnutelný, nezaměnitelný zvuk. Zvony.

Zvonily tak zvučně a hluboce, že to Preston cítil až v hrudi, jako druhý rozechvělý tlukot srdce. *Musím za nimi,* pomyslel si, a zase to vypadalo, jako by mu ta slova něco podstrčilo do mysli. *Musím je najít.*

Odvrátil se od okna a vydal se síní dál. Minul další výklenky, další sochy v nich. Byla tam mořská panna sedící na kameni, o který se zezadu tříštily vlny. Zpěněné hřebeny vln byly vytesané do nejmenších podrobností, až to vypadalo, jako by bývaly skutečné, ale pak zkameněly, jako by je do kamene zaklel prst kouzelníka. Byl tam staříčkový král, který seděl zhroucený na trůně. Byla tam dívka, která měla do vlasů vpletené mušle a chaluhy. Rytíř v brnění, který kajícně klečel a držel jedinou růži.

Preston přistoupil k nejvíc zvětralému kamennému oblouku. Prošel pod ním a hlas zvonů s každým jeho krokem sílil.

V další síní nebyly žádné výklenky a žádná okna. Místo toho tady byly na stěnách upevněné řady a řady pochodní a každá hořela jasným zeleným plamenem.

Preston by se zastavil, povšiml by si jejich podivnosti, možná by je i blíží prozkoumal, nebýt toho, co se nacházelo před ním. Ve středu místnosti na obrovském podstavci stála další socha, dvakrát tak velká než největší z těch v první síní. Ten kolos byl tak vysoký, že se jeho hlava skoro dotýkala stropu.

Ne jeho – její. Na podstavci stála v dlouhém rouchu a s rozpuštěnými vlasy, které vypadaly, jako by vlály ve větru, s rukama sepjatými na prsou, dívka. Effy. Její rysy vytesané do bílého mramoru byly tak dokonalé, tak snadno rozeznatelné – tak nádherné –, že Preston klesl na kolena. Po dopadu na tvrdou kamennou podlahu necítil bolest. Přemohla ho Effyina majestátnost. Vypadala téměř božsky. Klečel před ní, jako by byla světice a on prosebník.

Zíral na ni tak dlouho a tak upřeně, že dokonce přestal vnímat i zvuk zvonů. Vzduch tu byl nehybný, stejně jako ona. Takhle budova, *tenhle palác* byl nesmírně krásný, stejně jako ona. Cokoli se dělo mimo toto místo a tuto chvíli, bylo tak bezvýznamné, až to Prestonovi začalo připadat neskutečné.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Teorie snění.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.